Приходили. Стрічали шану й страх,
Здолавши багна, пущі і вертепи.
Приносили в приплющених очах
Своє блакитно-зеленаве небо.

Ми не зазнали радости. Були
Їх пестощі рвучкі і небуденні.
Зривалися. Збиралися й ішли.
Їм скрізь були краї ще більш південні.

І діти ці, вони уже тепер
Тікають в гори, наче вовченята,
І в них під чолом — синява озер,
Неспокій хвиль і далеч необнята.